

Na křehkém ledě

Teodor Fischer

Od toho rána bylo všechno jinak. Pro ty dvě v trávě bylo všechno jinak.

I slunce ten den prý vstalo dřív, protože v úterý se na Boleveckém rybníce udělal led, a na tom si malé paprsky rády hrají své světelné hry, které žádný živý tvor nemůže nikdy pochopit. Nečekalo je ale nic než zklamání, protože led byl celý polámaný, popraskaný, sem tam i děravý. Paprsky našly náhradu. Rozhodly se hrát si místo na ledu na dvou sklenicích, které kdosi po včerejších oslavách zapomněl ve sněhu.

První z nich byla půllitrová sklenice s uchem. Místo potisku měla už od výroby vystouplý nápis „Pilsner Urquell“. Zaoblený tvar jí dodával elegantní a moderní vzhled, který narušoval snad jen zbytek onoho plzeňského zlatého moku, jenž dávno postrádal svou sněhobílou pěnovou čepici, protože ve sklenici zůstal přes noc.

Druhá byla vyšší, užší třetinka bez ucha. Pro kdekoho by mohla být sběratelským kusem, poněvadž na ní nestálo „Pilsner Urquell“, nýbrž „Plzeňský Prazdroj“. Také se pyšnila zlatě lemovaným okrajem a černě natištěným logem Prazdroje se slavnou Jubilejní branou. Narozdíl od toho prvního, předešlý majitel této sklenice byl poctivý, a obsah vypil do poslední kapky.

„Za mejch mladejch let,“ začal Prazdroj, „bylo na Boleváku tolik ledu, že ho tu sedláci chodili přes zimu sekerama těžit. Tolik ho bylo, že tutady musili postavit vlečku. Stovky vagonů se toho vodvážely. A pak se tím u nás v pivovaru chladilo pivo.“

„Stovky vagonů? To určitě,“ vložil se do toho Urquell. „Tolik ledu tady být nemohlo. Rybník ohřívají sinice, voda na několika místech proudí a tamhle je dokonce ostrůvek.“

„Hele, kluku, to mi nezajímá, já vím, vo čom to je. Tudletěm kecům, že je o pár stupňů teplejš než dřív, nerozumim, a ani nepotřebuju. Mi to je jenom divný, že led na Boleváku teď neunes ani pár bruslařů.“ „Pochopte, to není o Boleváku. Ten led je tu sotva dva dny, je samozřejmé, že nebude pevný.“

Ale to se už Plzeň začala pozvolna probouzet, a na částečně zamrzlý rybník vyrazila další skupina odvážlivců. Slunce si jich všimlo a poslalo několik paprsků šikmo na led. Namířilo je tak, aby se praskliny varovně zaleskly. Jenže dokud něco lidem výslovně nezakážete, budou v tom pokračovat.

„Tak to ale, kluku, musíš ňák vysvětlit jim, ne mně!“ rozesmál se Prazdroj.

Urquell se chvíli rozhořčením, nebo snad jen údivem nad nízkým intelektem oněch tvrdohlavých Plzeňáků, nezmohl na odpověď.

„Tady se pět lidí propadne, všechny je kvůli podchlazení odveze záchranka, hned o tom píšou noviny, ale další den jdou na ten led lidi znovu? To se to tady musí celé uzavřít, aby pochopili, že je tenký?“

„No tak, šak se jim nic nestalo. I v tich novinach psali, že »hospitalizace nebyla nutná«. Mně akorát přijde, že dneska je ten svět ňákej křehčí než dřív. I led na jezeře, i vy mladý. Ne jako tehdá, dyž se Prazdroj eště jmenoval Prazdroj.“

„Křehčí? Těžko. Je sice zázrak, že se nikdo nezranil, ale to neznamená, že to je bezpečné! Se vši úctou se mi zdá, že by vám vůbec nevadilo, kdyby si tady někdo něco doopravdy udělal. Taková bezohlednost! A navíc, vsadím se, že ty »vaše stovky vagonů« jste si vycucal z prstu. Nanejvýš desítky.“

„Tak to vidíš, jak jsi křehkej.“

A tím to skončilo. Obě sklenice zůstaly zticha. Sluneční paprsky, které si doted' hrály na jejich stěnách, hru dočasně přerušily. Místo toho se jaly oblétávat hnízda vodního ptactva, skrytá v rákosí. A s každým hnízdem, kterému paprsky dopřály jemné, teplé probuzení, se na hladinu vydávalo víc opeřených, kolébajících se lodiček s vztyčenou hlavou, následovaných několika drobnými plovoucími chomáčky chmýří. Za chvíli už byly všechny mezírky a prasklinky v ledu plné pohupujících se, štěbetajících obláčků, a tím díry v ledu úplně přestaly působit nebezpečně. A přece se bruslaři konečně a teprve teď z ledu stáhli, aby upřednostnili pozorování kachňátek.

„Asi máte pravdu,” zlomil nakonec ticho Urquell, „v životě občas přijdou zkoušky, a ty člověk musí ustát. Když to nedokáže, vlastní křehkostí tak nemusí ohrozit jen sebe, ale v horším případě i někoho dalšího, tak jako rybník svou křehkostí ohrozil bruslaře. Někdy je potřeba se dát dohromady a něco ustát.”

„To sice jo, mladej,” utěšoval ho Prazdroj, „ale vono i takhle je to v něčem lepčí. Už jsou dneska modernější způsoby, jak chladit pivo, takže ten pevný led tady není potřeba. Člověk zas nemusí bejt zbytečně tvrdý, dyž to po ňom nikdo nechce. A já bysem řek, že dyž ten člověk je trochu křehčí, tak je zase vdevenější. Jakože ty místa, kde křupneš, ti pomůžou vyplnit ostatní, tak jako tudlety kachny teď plavou v tich prasklinách.”

To už si sklenic všimli bruslaři, kteří odpočívali na břehu.

„Podívej, Kubo, někdo tady nechal půllitr!”

„No jo, a ještě nějaká další sklenice tam je.”

„Počkej, ta vypadá nějak divně... podívej, Véno, Plzeňský Prazdroj! Ta musí být ale stará.”

„Můj táta takový sklenice sbírá, dones mi ji sem. Ale pozor, vypadá že je hodně...”

„...křehká.”